

[Lykketoft]

en bedre byrdefordeling, der kommer ud af det. Det er lige præcis det, der er indvendingen imod regeringens forslag.

Og så er jeg nødt til at sige om den svenske skattereformdiskussion, at fru Marianne Jelved overser, at man i Sverige har meget højere arbejdsgiverafgifter. Hvis man regner den effektive belastning af en arbejdstime ud, efter at den svenske skattereform, der nu forhandles, er gennemført, så bliver laveste skat 52 pct. og højeste 66 pct. I Socialdemokratiets udspil herinde opererer vi med en laveste skatteprocent på 49, faldende til 44 over nogle år, og en højeste på 65, faldende til 61. Så vi er forud for svenskerne, hvis man regner rigtigt, tager det hele med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, det er jo svært at være rødspætte. Det må også en gang imellem være svært at være radikal. Jeg noterede mig selvfølgelig også de synspunkter, som fru Marianne Jelved kom med her fra Folketingets talerstol. Jeg har besluttet mig til overhovedet ikke at tage mig af det og stadig væk regne med, at regeringen er interesseret i at få en finanslov igennem med Fremskridtspartiet, selv om jeg nok synes, at fru Marianne Jelveds toner var lidt anderledes, men jeg har som sagt besluttet mig til at ignorere det.

Men det, jeg egentlig vil sige, er, at hele den dagpengereform, som fru Marianne Jelved nu selv lægger op til at man er så forhippet på at få igennem med Socialdemokratiet, er da et af de områder, hvor jeg også ser en meget stor mulighed for, at Det Radikale Venstre og Fremskridtspartiet kunne mødes.

De synspunkter, som hr. Jørgen Estrup fremlagde heroppefra, synes jeg var yderst fornuftige, og jeg kan ikke forstå, at man gider slås med Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet, når man kan få Fremskridtspartiet med på nogenlunde de samme synspunkter. Lad os da starte på at få gang i den debat, også i nogle forhandlinger. Det ville jeg synes var sundt fornuft.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja, der kan naturligvis ikke lyde advarsler kraftige nok mod det sidste indlæg. Det ville være en ren katastrofe, hvis man gav sig til at

lave dagpengereformlov med Fremskridtspartiet, for dér kender vi godt synspunkterne. Jeg har jo i en del år efterhånden siddet med bl.a. hr. Glistrup fra Fremskridtspartiet i Arbejdsmarkedsudvalget. Så lad os håbe, at det aldrig sker.

Til fru Marianne Jelved og også til hr. Jørgen Estrup vil jeg godt sige, at der skete lige pludselig det, at jeg syntes, der var noget ved at være her – det er ellers længe siden – fordi jeg havde på fornemmelsen, at nu er der nogle argumenter, der dog gør indtryk. Og det er jo altid en glæde, når man kommer i den situation, at man kan konstatere det, for det sker ikke så tit. Jeg skal hilse og sige, at jeg også fik nogle argumenter tilbage, som gjorde indtryk.

Men må jeg ikke sige, at ud af alt det her kommer trods alt – og nu er jeg færdig med rosen – at man sidder og drøfter, hvordan de højt-lønnede kan komme til at bidrage noget mere til det her a-kassesystem, til et forsikringsssystem, samtidig med at man sidder og drøfter, at de skal have nedsat deres skatter, for de betaler for store skatter. Sandheden er jo, at det, de ikke betaler i forsikringsbidrag, betaler de i forhøjede skatter, fordi der er skattefinansiering inde i dagpengesystemet i dag. Så igen må jeg sige: Det er en omlægning, der er tumpet, man er i gang med at lave.

Jeg vil da anbefale både fru Marianne Jelved og hvem der ellers er interesseret, at gennemlæse det forslag, som er blevet offentliggjort i sidste uge. Jeg ved ikke, hvor det er kommet fra, men i hvert fald er det kommet frem, og det er dateret den 21. august 1989. Der vil man se udgangspunktet for, hvad det er, man vil med det her, og det er tumpet, det, man vil gøre. Det kommer ikke til at fungere, og hvis ikke man i hvert fald snakker med de mennesker, som skal sidde og administrere det, dem, der har med de her ting at gøre, nemlig A-kassernes Samvirke, så får man aldrig nogen sinde systemet til at fungere, hverken det nuværende for den sags skyld eller det kommende, hvis man skulle være så uheldig, at det kom til at ligne noget af det, der er fremlagt.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Marianne Jelved har ordet, og meget tyder på, at det er den sidste korte bemærkning i denne omgang.